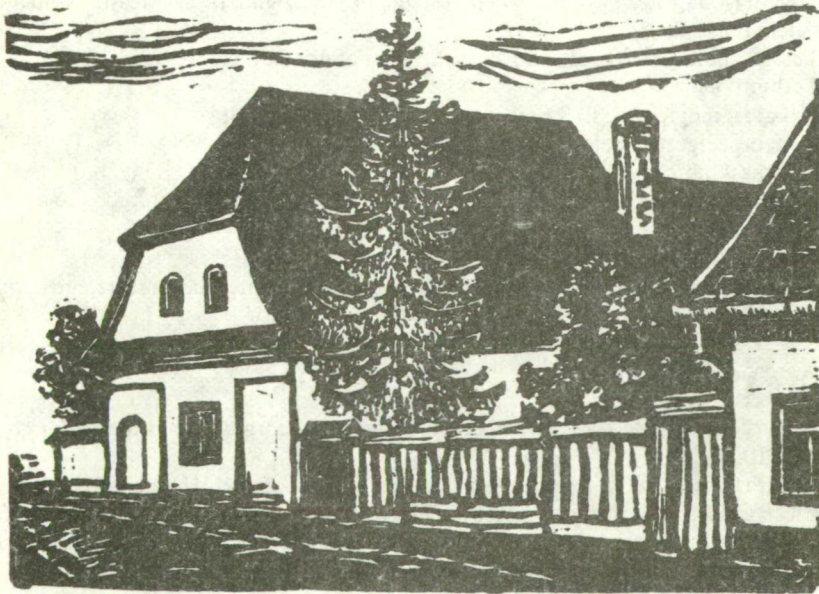

szét, amikor eltávolították a közfalat, fűtőeszköznek egyébként is nagyon korszerűtlen volt már. És mi lett a zománc téglákkal, kidobták őket, kérdeztem, minden indulatot mellőzve a hangomból. Hátul a fásfészerben még megvannak, szívesen odaadjuk, mondta a férfi. Miért nem azt mondta, hogy VISSZAadjuk, fordult meg a szokásos túlérzékenységgel a fejemben. Tiltakozva mondtam gyorsan, hogy még véletlenül sem, hiszen csak látogatóba jöttünk, és nem azért, hogy bármit elvigyünk. Elérkezettnek láttam az időt, hogy felkerekedjünk. Az asszony marasztalt még, várjak csak... aztán kihozott egy zománcolt cserépdarabot az udvarra, letörölgette a kötényével, újságpapírba csomagolta, és a kezembe nyomta. Sajnos, a kályhát nem lehetne újra összerakni, előregedtek, eltöredezték a cserepek, mondta búcsúzóul. Elköszöntünk illedelmesen, azzal, hogy viszonzózzák látogatásunkat. Aligha hiszem, hogy erre sor kerülne. A kályhadarabot mint valami ereklyét vittem haza. Tényleg nem lehetett volna újra összerakni, hiszen bennem is régen

szét-

esett, kezem melengetem a fűtőtesten, az idén szinte nem is láttam havat, alig esett a télen, pedig a csipkékét hólében lehet igazán fehérre mosni. Nem tudom, miért fájnak mindig a kezeim. Kicsinyes ragaszkodással őrzöm ezt a zománcozott téglát, temessék el majd velem!

IMRE LAJOS: ÖREG PARÓKIA